

PARLAMENT DE CATALUNYA

Carme Forcadell i Lluís

Presidenta

Homenatge als diputats i treballadors del Parlament de Catalunya que foren víctimes del règim franquista

Palau del Parlament, 19 de juliol de 2016

Conseller d'afers exteriors, relacions institucionals i transparència, tercera tinent d'alcalde de l'ajuntament de Barcelona, membres de la mesa, diputats i diputades, expresidents i exdiputats del Parlament de Catalunya, membres del cos consular de Barcelona, familiars de diputats i de treballadors i treballadores del Parlament de la república, senyores i senyors, aquest acte d'homenatge als diputats i treballadors del Parlament de Catalunya víctimes del règim franquista és un deute, és un deute pendent que tenia la nostra institució amb si mateixa.

De les institucions en valorem la utilitat, l'eficàcia, l'eficiència, també el seu significat simbòlic. Però no podem oblidar que les institucions són el que són per les persones que hi treballen i les que n'exerceixen la representació.

Darrere les propostes, darrere les lleis, darrere les xifres de legislatura, hi ha persones. El prestigi del Parlament, la confiança que hi té ciutadania, fins i tot la seva supervivència en moments greus, són el resultat de la feina i el compromís d'aquestes persones.

La carta del president Francesc Ferreras i Duran, que acaba de ser llegida, n'és un exemple. Després de quaranta anys de dictadura, el més fàcil per als diputats que havien fugit de la repressió hauria estat deixar-ho estar. Però ell, que havia recollit el testimoni, com a president del Parlament a l'exili, de Manuel Serra i Moret, no va defallir i va mantenir viva la institució fins a les eleccions del 1980. I amb aquella carta va teixir el vincle, el fil històric, entre aquell Parlament de la república i el del restabliment democràtic.

El Parlament és la institució que representa políticament el poble de Catalunya, i, per tant, està per sobre de qui la representa o de qui hi treballa. Però, alhora, és fonamental per a la institució la tasca i el compromís de les persones que la

PARLAMENT DE CATALUNYA

Carme Forcadell i Lluís

Presidenta

formen. El Parlament va sobreviure a l'exili per aquestes persones i va patir la guerra i la repressió en patir-les elles.

En conseqüència, en el marc del vuitantè aniversari del cop militar que va fer esclatar la guerra civil, havíem d'honrar la memòria dels diputats i els treballadors i treballadores del Parlament víctimes del règim franquista. Devíem aquest acte d'homenatge a Amadeu Colldeforns i Margalló; a Joan Rovira i Roure; als treballadors de la cambra que van morir en el conflicte; a Josep Fàbrega i Pou, que va ser afusellat després de la guerra, com el president Companys; devíem aquest homenatge a Joan Comorera i Soler, que va morir pres. I als cinquanta-nou diputats que van haver d'exiliar-se, als quals prengueren la vida a la seva terra, com la van prendre a tants treballadors i treballadores del Parlament, també exiliats. En citaré només alguns dels quals tenim constància: Carles Soldevila, Lluís Franquesa, Josep Carner, Dalmau Costa, Andreu Avel·lí Artís, Josep Roure i Torrent, Rafael Castellort, Ramon Xuriguera, Enric Roig, Joan Casanovas, Francesc Bru, Marià Font, Emili Carbonell, Màrius Vives, Gaspar Alcoverro. Els ho devíem a ells, als seus familiars i a tots nosaltres. Per dignitat, la seva i la nostra, la dignitat de qualsevol persona que se senti demòcrata, que estimi la pau i la justícia.

"Jo vull la pau, però no vull l'oblit", va escriure Màrius Torres, a qui abans s'ha citat. Un vers que, setanta-quatre anys després de ser escrit, personifica la lluita per la memòria històrica del nostre país. I n'hem de dir "lluita", perquè ens l'han intentat esborrar, han intentat fer-la oblidar. Al silenci i la foscor dels quaranta anys de dictadura va seguir l'amnèsia de la transició, que l'estat no ha corregit en tots aquests anys de democràcia.

La lluita per la memòria històrica, impulsada per la societat civil, i en alguns moments amb el suport d'algunes institucions, ha aconseguit algunes petites victòries, però encara no hem normalitzat l'exercici de mantenir viu el record del franquisme, dels seus crims, per evitar que mai no es repeteixi. Encara som lluny, per exemple, del que es fa a Alemanya, on les institucions i el sistema educatiu treballen activament per evitar l'oblit.

De fet, aquí patim just el contrari: les institucions de l'estat perpetuen el silenci. No fan cas de les nostres demandes de justícia, per exemple d'anul·lació dels falsos judicis militars que acabaren amb la vida de milers de catalans. No fan cas dels relators de les Nacions Unides, que han denunciat repetidament les mancances d'Espanya en matèria de memòria històrica, de reparació de les víctimes del

PARLAMENT DE CATALUNYA

Carme Forcadell i Lluís

Presidenta

franquisme i de justícia amb el passat. Fins i tot, hi ha veus que neguen el caràcter repressiu del cop d'estat del 36 i de la dictadura franquista.

És per això que en aquest acte institucional per honrar la memòria de les víctimes del franquisme estem obligats a denunciar un cop més aquell règim i els seus crims, perpetrats des del 18 de juliol de 1936 fins a l'últim minut de la dictadura. Ho fem perquè no podem acceptar que el franquisme continuï vivint amb impunitat històrica al nostre país. Perquè aquella impunitat d'ahir és la que explica algunes impunitats d'avui. Perquè no ens podem resignar a veure com els feixismes reapareixen en una Europa que sembla haver oblidat la seva història.

Oblidar no dona pau. Oblidar és donar peu perquè l'horror pugui repetir-se. Per això mateix, recordar és fer història, però també és treballar pel present i el futur, que és el que intentem fer cada dia en aquesta cambra. Ho intenta la institució, amb l'esforç i el compromís de moltes persones: les diputades i els diputats i el personal del Parlament.

I aprofito per fer un agraïment a Jordi Serramià i a Neus Pinart, que, més enllà de les seves funcions, han col·laborat en la documentació i el guió d'aquest acte. Tots els treballadors de la cambra i tots els representants del poble de Catalunya treballem per un país més just i més lliure, compromès amb la pau, amb la democràcia i amb els drets humans. I això exigeix no oblidar.

Acabo la meva intervenció. El Parlament tenia un deute específic amb el diputat Amadeu Colldeforns. Com s'ha dit, l'any 37 es va acordar posar una placa en homenatge seu al saló de sessions. Demano a la senyora Aurora Colldeforns i Baiget, neboda i fillola d'Amadeu Colldeforns, que m'acompanyi en el moment de descobrir aquesta placa, que a partir del pròxim ple lluirà al saló de sessions en homenatge del seu familiar i de tots els diputats i treballadors del Parlament víctimes del franquisme.

Moltíssimes gràcies.